

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoNš/12/2026
Identifikačné číslo spisu:	5123232641
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5123232641.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. V., narodenej X. J. XXXX, Ž., X. XXX/XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Andreou Gireth, Žilina, J. M. Hurbana 32, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 1.522,26 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 49C/52/2023 a o dovolaní žalobkyne proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline z 25. februára 2025 sp. zn. 9Co/126/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 49C/52/2023 - 137 z 11. apríla 2024 žalobu v celom rozsahu zamietol (I.) a žalovanej voči žalobkyni náhradu trov konania nepriznal (II.). Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, podľa § 9 ods. 1 a 6 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2023, § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2023.

1.1. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa si pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Žiline, Okresný dopravný inšpektorát ešte v septembri roku 2021 uplatňovala nárok na svedočné, t. j. výdavky, ktoré jej mali vzniknúť v súvislosti s jej výsluchom v konaní o priestupku vedenom pod sp. zn. ORPZ-ZA-OD12-257/2019-P. O jej nároku na svedočné pritom správny orgán doposiaľ nerozhodol. Súd prvej inštancie poukázal, že samotná žalobkyňa v žalobe, ako aj vo svojich vyjadreniach v rámci tohto sporu viackrát uviedla, že sa domáha náhrady svedočného (nákladov, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej výsluchom dňa 17. septembra 2021). Žalobkyňa uviedla, že daný nárok má byť škodou, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom správneho orgánu. Súd prvej inštancie sa s daným nestotožnil a uviedol, že v súdnej veci nie je splnený jeden zo základných predpokladov pre konštatovanie dôvodnosti uplatneného nároku a to preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody na strane žalobkyne a

nesprávnym úradným postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline. Náklady žalobkyne na cestu na výsluch v rámci priestupkového konania by totiž vznikli bez ohľadu na to, že správny orgán doposiaľ nerozhodol o žalobkyňou uplatnenom nároku na svedočné. Žalobkyňou tvrdené výdavky jej nevznikli z dôvodu nečinnosti správneho orgánu, ale mali jej vzniknúť v súvislosti s jej dostavením sa na výsluch dňa 17. septembra 2021, čo jednoznačne vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi nečinnosťou správneho orgánu a vznikom škody na strane žalobkyne. Nemožno poprieť, že správny orgán (Okresné riaditeľstvo PZ v Žiline, ODI) doposiaľ nerozhodol o žalobkyňou uplatnenom nároku na svedočné a že tento nedostatok je potrebné napraviť (keďže výsluch sa konal 17. septembra 2021 a ani do rozhodnutia súdu v tejto veci dňa 11. apríla 2024 podľa nesporných tvrdení strán sporu nebolo rozhodnuté o svedočnom žalobkyne). Podľa ustanovenia § 31 ods. 3 prvá veta Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb.) správny orgán nahradí svedkovi hotové výdavky a mzdu, ktorá mu preukázateľne ušla. Z uvedeného potom podľa súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že hotové výdavky, ktoré vznikli z titulu svedočného, nahrádza správny orgán, u ktorého bol výsluch svedka vykonaný a nie súd v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Súd nemôže nahradiť rozhodovanie správneho orgánu o svedočnom tým, že svedočné bude priznávať v rámci konania o žalobe o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci. Uvedené v žiadnom prípade nie je účelom zákona č. 514/2003 Z. z., keďže za účelom odstránenia nečinnosti správneho orgánu pozná právny poriadok SR viaceré formy nápravy, resp. opatrení proti nečinnosti. Postup v prípade nečinnosti správneho orgánu predpokladá § 50 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Súd prvej inštancie zároveň poukázal aj na ustanovenia zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok týkajúce sa konaní o žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 242 a nasl.) a na opatrenia nastavené v zákone č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aj v prípade analogického použitia § 9 ods. 4 a 5 zákona č. 514/2003 Z. z., v konaní nevyšlo najavo, že by žalobkyňa využila za účelom dosiahnutia rozhodnutia o svedočnom všetky (resp. prípadne niektoré) dostupné prostriedky nápravy, ktoré jej právny poriadok Slovenskej republiky umožňuje. Ďalej súd prvej inštancie doplnil, že pokiaľ sa žalobkyňa domáha nároku na náhradu škody, je potrebné preukázať úbytok v jej majetkovej sfére, avšak z predložených listinných dokladov nebola riadne preukázaná výška škody, ktorá mala žalobkyňi vzniknúť. Súčasne žalobkyňa nepreukázala, že sumy uvádzané na účtovných dokladoch (č. 1. 26 rub, 27 rub, 28 a 28 rub) boli zaplatené žalobkyňou, čo by aj v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci a vznikom škody na strane žalobkyne bránilo priznaniu nároku žalobkyňi z dôvodu nepreukázania vzniku škody, t. j. úbytku v majetkovej sfére žalobkyne vo výške žalovanej sumy.

1.2. Súd prvej inštancie preto z dôvodu nepreukázania vzniku škody na strane žalobkyne, nepreukázania príčinnej súvislosti medzi tvrdenými výdavkami na strane žalobkyne a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci a najmä z dôvodu, že rozhodnutia o svedočnom v správnom konaní je potrebné sa dožadovať inými prostriedkami nápravy, než žalobou podľa zákona č. 514/2003 Z. z., žalobu žalobkyne zamietol ako nedôvodnú v celom rozsahu.

1.3. Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 11. apríla 2024 zamietol návrh na vypočutie navrhovaného svedka K. V., z dôvodu, že tento by bol bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej, keďže skutočnosti, ktoré mali byť daným výsluchom preukázané, neboli vo veci sporné. Vypočutie svedka bolo navrhované z dôvodu preukázania, ktorá osoba zabezpečovala odvoz a dovoz žalobkyne z Chorvátskej republiky na Slovenskú republiku, ako aj za účelom preukázania, že žalobkyňa sa dlhodobo zdržiava na území Chorvátskej republiky a za účelom preukázania, z akých dôvodov sa žalobkyňa zdržiavala dňa 30. augusta 2021 na území SR. Keďže preukazovanie týchto (zväčša) medzi stranami sporu nesporných skutočností by nemalo dopad na posúdenie žalobkyňou žalovaného nároku, súd prvej inštancie tento návrh na vykonanie dokazovania s poukazom na hospodárnosť konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) zamietol. O trovách konania by súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP, avšak keďže plne úspešná žalovaná si nárok na náhradu trov konania neuplatnila a z obsahu spisu nevyplývalo, že by jej nejaké trovy konania vznikli, súd prvej inštancie jej nárok na náhradu trov konania s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018 nepriznal.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. februára 2025 sp. zn. 9Co/126/2024 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil (I.); rozsudok prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že žalovanej vo vzťahu k žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II.) a žalovanej vo vzťahu k žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (III.) Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom postupom podľa § 220 ods. 2 CSP odôvodnil.

2.1. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne v podrobnostiach poukázal na právnu úpravu, ktorú na vec aplikoval, v ktorej súvislosti odvolací súd poukázal na § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2023, podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje výkon právomoci orgánom verejnej moci, pri ktorom dôjde k porušeniu právnou normou ustanoveného predpísaného postupu alebo k porušeniu účelu, ku ktorému postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci smeruje. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Odvolací súd ďalej na vec aplikoval § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2023 (znenie uvedených odsekov pritom zodpovedá zneniu ustanovenia § 9 ods. 4 a 5 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2023), a § 9 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2023.

2.2. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne poukázal na to, že žalobkyňou tvrdené výdavky jej nevznikli z dôvodu nečinnosti správneho orgánu, ale mali jej vzniknúť v súvislosti s jej dostavením sa na výsluch dňa 17. septembra 2021. V tejto súvislosti správne podotkol, že náklady žalobkyne na cestu na výsluch v rámci priestupkového konania by totiž vznikli bez ohľadu na to, že správny orgán doposiaľ nerozhodol o žalobkyňou uplatnenom nároku na svedočné. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú: 1. nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo je nesprávny úradný postup, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom a škodou, musí byť priama a bezprostredná. Nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, musí byť hlavnou, priamou a bezprostrednou príčinou škody; nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. Zodpovednosť nemožno totiž robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím alebo postupom. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, resp. orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je táto zodpovednosť daná. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v predmetnej veci nemožno nárok na svedočné uplatňovaný žalobkyňou v rámci priestupkového konania stotožňovať s nárokom na náhradu škody uplatneným v tomto konaní, nakoľko každý z nich vznikol z iného právneho dôvodu, resp. iného titulu. V tejto súvislosti prvoinštančný súd správne poukázal na to, že napriek tomu, že priestupkový orgán o svedočnom vo vzťahu k žalobkyni ako svedkyni v priestupkovom konaní doposiaľ nerozhodol, neznamená to, že možno nárok na svedočné automaticky stotožňovať s jej nárokom na náhradu škody z nečinnosti správneho orgánu. Zákonodarcu v právnom poriadku Slovenskej republiky stanovil viaceré formy nápravy, resp. opatrení proti nečinnosti, na ktoré prvoinštančný súd správne v podrobnostiach v bode 26. svojho písomne vyhotoveného rozhodnutia poukázal a ktoré bolo potrebné prioritne zo strany žalobkyne využiť. To, že sa žalobkyňa nedomáhala nápravy, či už postupom podľa § 50 Správneho

poriadku prípadne postupom podľa § 242 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku, zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, nemôže podľa odvolacieho súdu súd v občiansko-právnom konaní o takomto jej nároku rozhodnúť i napriek tomu, že si ho uplatnila ako nárok na náhradu škody. Nárok totiž vznikol nie z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, ale z titulu nároku na svedočné. Vo väzbe na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Pokiaľ sa týkalo rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd vyhovel odvolaniu žalovanej, keď v danom prípade bolo preukázané, že žalovaná si nárok na náhradu trov konania uplatnila a ako úspešnému účastníkovi jej tento i podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol. Odvolací súd žalovanej postupom podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žalobkyňa v dovolaní popísala okolnosti svojej účasti na výsluchu v priestupkovom konaní s tým, že v danej spojitosti jej vznikli náklady, t. j. svedočné. Žalobkyňa zároveň uviedla, že v tomto konaní sa domáha náhrady škody titulom nerozhodnutia o svedočnom a nezaplatenie svedočného a teda vyčíslené cestovné náklady. Zdôraznila, že sa na súd neobrátila s požiadavkou na rozhodnutie o svedočnom a jeho výške, ale o náhradu škody. Mala za to, že zákon jej neprikazuje využiť všetky možné dostupné prostriedky nápravy, pričom zároveň uviedla, že vydania rozhodnutia o svedočnom sa domáhala, avšak jej žiadosti boli nesprávne označené a preto ich mal súd posudzovať podľa obsahu. Následne opätovne uviedla, že má nárok na náhradu hotových výdavkov, ktoré jej vznikli ako svedkovi v konaní a správny orgán je povinný jej ich nahradiť. Orgán verejnej moci sa preto dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že o náhrade hotových výdavkov nerozhodol. Namietala, že k žalobe doložila doklady preukazujúce vznik škody, ako doklady o kúpe pohonných hmôt, diaľničnej známky atď. Ďalej žalobkyňa namietala, že súd odmietol vykonať dôkazy ňou navrhované a to výsluch svedkov, ktorý mal podľa jej názoru objasniť výpočet cestovných náhrad a teda odôvodniť výšku uplatňovanej náhrady škody. Žalobkyňa ďalej odkázala na právnu úpravu.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobkyňa formálne síce označila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, avšak z obsahu dovolania nevyplýva, v čom má daná vada spočívať. Mala za to, že žalobkyňa v dovolaní len zosumarizovala svoje právne posúdenie veci a to, akým spôsobom mal podľa jej názoru súd rozhodnúť. Dovolanie je podľa názoru žalovanej neprípustné, na základe čoho navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť

dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolaťka vyvodila prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že odvolací súd nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov, ktorých dovolaťka navrhla a zároveň zopakovala svoje právne a skutkové tvrdenia, pričom zastala názor, že jej nárok je dôvodný, na nahradenie svedočného spočívajúceho v cestovných nákladoch na dostavenie sa na výsluch má nárok, a preto mal súd rozhodnúť tak, že jej priznáva nárok na náhradu škody na základe nesprávneho úradného postupu správneho orgánu. Súčasne sa dovolaťka nestotožnila s odôvodnením súdov nižších inštancií v časti nepreukázania majetkového úbytku na jej strane.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťky tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolaťky, že procesne nesprávnym postupom súdu bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd po preskúmaní veci v spojitosti s tvrdeniami a argumentmi dovolaťky uvádzanými v obsahu dovolania dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je predovšetkým prejavom jednoduchého nesúhlasu so závermi súdov nižších inštancií, ktorý vec posúdili tak, že svedočné, ktorého zaplata sa dovolaťka domáha, nie je nárokom na náhradu vzniknutej škody, ktorého by sa v danej veci bolo možné úspešne domáhať na základe zákona č. 514/2003 Z. z., s ktorým posúdením sa dovolací súd

stotožnil. Zároveň považoval dovolací súd za potrebné poukázať na zmätočnosť v tvrdeniach dovolateľky obsiahnutých v dovolaní, kedy táto uvádza nasledovné: „Čo sa týka v prípade konštatovania súdu, že svedočné nahrádza správny orgán a nie súd. K uvedenému si žalobkyňa dovoľuje poznamenať, že žalobkyňa si uplatňuje prostredníctvom súdneho konania náhradu škody titulom nerozhodnutia o svedočnom a nezaplatenie svedočného a v tej súvislosti teda vyčíslené cestovné náhrady, teda vzniknutú škodu. Žalobkyňa sa neobrátila na súd s požiadavkou o rozhodnutie o svedočnom a jeho výške, ale o náhradu škody.“ Z uvedeného skutočne vyplýva, že žalobkyňa síce tvrdí, že sa domáha náhrady škody, avšak daná náhrada škody sú v skutočnosti cestovné náklady, ktoré jej vznikli z dôvodu účasti na výsluchu v priestupkovom konaní, teda žalobkyňa sumu vzniknutých nákladov stotožnila s výškou jej vzniknutej škody. V danom kontexte následne žalobkyňa v dovolaní namietla nesprávny procesný postup súdu v tom, že tento považoval ňou tvrdenú sumu vzniknutej škody za nepreukázanú a ktorý nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov, ktorým sa taktiež mal preukazovať výpočet cestovných nákladov žalobkyne.

13.1. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým v potvrdzujúcej časti tvorí kompletizujúcu jednotu) spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a súčasne procesný postup odvolacieho súdu vedúci k prijatiu záverov prezentovaných v dovolaní napadnutom rozhodnutí nevykazuje vady vedúce k porušeniu práva na spravodlivý proces dovolateľky. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a totožne aj súdu prvej inštancie možno síce označiť za skromné z hľadiska jej dĺžky, avšak z hľadiska svojej kvality zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, je zrozumiteľné a presvedčivé. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej a to v spojení s procesným postupom odvolacieho súdu, kedy je z argumentácie odvolacieho súdu zrejmé, ako k prijatým záverom dospel. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií je bez pochybností zrejmé, na základe čoho posúdili žalovaný nárok žalobkyne ako nedôvodný a na základe čoho bolo pre dokazovanie vo veci nadbytočné a teda zamietnuté vykonať výsluch žalobkyňou navrhovaných svedkov. Pokiaľ žalobkyňou tvrdený nárok (nárok na zaplatenie svedočného) nebolo možné v tomto konaní priznať na základe žaloby podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, bolo nadbytočné vykonať výsluch svedkov, ktorým malo dôjsť k objasneniu výpočtu cestovných náhrad. Súd nižších inštancií zároveň síce uviedli (konkrétne súd prvej inštancie v bode 27. odôvodnenia rozsudku), že úbytok v majetkovej sfére nebol riadne preukázaný, avšak dané bolo uvádzané pre doplnenie/úplnosť veci a nebolo priamym dôvodom na zamietnutie žaloby. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, ktoré bolo v danej časti potvrdené odvolacím súdom, sa zároveň zaoberal návrhom žalobkyne na vypočutie svedkov a riadne odôvodnil jeho zamietnutie.

14. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka s rozhodnutím odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s ním, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Dovolací súd má preto za to, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobkyňa neopodstatnene namietala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu takej intenzity, ktorý by mal za následok porušenie jej práva na spravodlivý proces.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.